

UN DRET DEL CLIENT

L'exercici de la nostra carrera l'hem de rodejar de tot el màxim de prestigi possible, i no hi ha dubte que de cap manera ens convé, ni hem de voler, ésser imposats a cap client. Si volem i necessitem el dret d'acceptar o no un client, és normal que el client tingui el dret d'acceptar o no un metge. Però nosaltres, els metges, estem en el perfecte dret de condicionar-nos l'acceptar clients, i aquestes regles és indispensable d'establir-les, principalment en partits mèdics.

A l'Assemblea del Col·legi de metges de Tarragona, tinguda el 16 de setembre del 1928, s'acordà per unanimitat:

"Un veí o un grup de veïns d'un partit mèdic que no vulgui servir-se del metge resident, podrà proporcionar-se assistència mèdica:

"I.—Signant un contracte per persones solvents amb un altre metge, la retribució del qual no podrà ésser inferior a sis mil pessetes l'any, i el termini no serà inferior a un any, per la qual cosa el Col·legi proporcionarà el model i altres condicions.

"II.—Contractant l'assistència individual amb un altre metge de població veïna, sempre que estigui al corrent de pagament amb el resident, i que el metge que s'encarregui de l'esmentada assistència pagui per semestres anticipats al resident la conducta que pagava el veí que estava aconducat, i si no ho havia estat, una quantitat que fixarien els dos metges; de no haver-hi acord la fixaria el President del Col·legi".

Aquesta o d'altres semblants podrien acordar-se.

AL DOCTOR CANAL

Una vegada i prou.—Haveu llegit en el número anterior, el treball del company i amic, doctor Canal, en el qual nominalment m'alludeix. Si no fos que podria ésser interpretat com a manca de consideració no contestar-lo, ho hauria preferit, però el Dr. Canal, ell bé sap que em mereix totes les consideracions i afectes d'un bon amic. En els meus modestos treballs sempre he defugit de personificar-los, però com que sembla que m'acusa d'actuar amb dos defectes, i un

d'ells és que actuo més de crític que de constructiu, haig de fer-li avinent que molt he contribuït a la tasca constructiva, i que per a acreditar això només cal recordar la meva actuació a l'Assemblea del Sindicat del 1920, amb la ponència "Limitació de Partits Mèdics" i la tasca posterior des del Consell, junt amb altres companys d'implantació, així com també amb una ponència meva amb el mateix tema l'any 1928 a l'Assemblea del Col·legi de Tarragona, i la tasca continuada en col·laboració dels companys de la Junta del Col·legi, implantant, i no sense lluita, les normes acordades, i actualment, altra vegada la mateixa ponència, els treballs preparatius de la qual van apareixent en el BUTLLETÍ, junt amb la col·laboració demanada públicament i per lletra a diversos companys, entre ells el Dr. Canal. Que tot això esmentat no és prou, ja ho sé, però no tothom ha fet tant.

També em pregunta si fins avui no m'havia adonat de l'existència de l'Associació nacional, a la qual cosa li contestaré que fa 38 anys que sóc titular del mateix municipi, i en el segle passat (ja són dies) ja en teníem una d'Associació nacional, i vaig ésser fundador del Montepiu que fracassà. Com a delegat provincial vaig contribuir a obtenir la "Instrucción General de Sanidad", de 1904, que és l'única cosa positiva que fins avui s'ha obtingut, i des del 1925 que pago les quotes. Vaig anar a l'Assemblea de Saragossa i el Dr. Canal m'hi ajudà eficaçment a defensar-la d'una probable dissolució. És evident que l'actuació de l'Associació no la conec tan a fons i en detall com el Dr. Canal, per aquesta raó no l'he combatuda des de la premsa professional i en circulars, tal com ho han fet d'altres amb coneixement de causa.

En quant a la Comissió per l'estudi de la igualtat, ja sap l'amic Dr. Canal, que hem estat pregats que no ens en ocupéssim cap de nosaltres a la premsa, així com tampoc fóra possible cap polèmica entre nosaltres dos, tota vegada que sempre hem coincidit, en el fons i en la forma, durant la nostra actuació dins la Comissió, en defensa i millorament de la igualtat a Catalunya.

Vilallonga del Camp.